

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. III. Quando hæc quæstio de superioritate Concilii supra Pontificem
agitari cæpta, & quas ob causas?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](#)

Auro digna sunt, quæ in hancrem Martianus Imperator editio suo inseruit, ad finem actionis terria Chalcedonensis Concilii: Vere impius atq; sacrilegus est, qui post eum sacerdotum sententiam opinioni sua aliquid tractandum relinquit. Extrema quippe dementia est, in medio & perspicuo die commentitium lumen inquirere; quisquis enim post veritatem repartam aliquid ulterius discutit, mendacium querit; nam injuriam facit iudicio religiosissime Synodi, si quis semel judicata, ac recte disposita, revolvere, & publicè disputare contendit. &c. Videatur etiam Lex 4. C. de summa Trinitate.

§. III.

Quando haec quæstio de superioritate Concilii supra Pontificem agitari cœpta, & quas ob causas?

Summaria.

1. Origo hujus Quæstionis ex schismate nata, & partim à Catholicis in Conciliis Parisiensi, Pisano, Constantinopolitano, Basileensi producta, partim à Lutheranis.
2. Sed varias ob causas, aliis publicum, aliis priuatum lucrum spectantibus.

I.

Bibenter in rerum causas inquirimus, ea enim agendi ratio jam passum inolevit, ut aliud homines ostendant, aliud agant, pulcherrimâ rerum facie fœdissimoque recessu, & cortice plerumque oculos fallente. Qui Concilium Pontifici Max. præferunt, Religionem, correctionem abusuum, fidei causam, & alia multa dictu audituque pulcherrima prætexunt; sed an ex vero, à principiis ipsis intellige.

Videretur huic quæstioni initium occasionemque in primis dedisse obstinatura illud schisma, quod post mortem Gregorii XI.

N. 2 Anno

.c. 2 .c. 22. T. vii. fol. 22. v. p. 2. mun. mon. A. 2. V. (e)

Anno MCCCCLXXVIII. tenuit usque in MCCGCXVII. tribus subinde Pontificibus Romanam sedem occupantibus; tunc enim sepe multumque agitatum desigendis Pontificiæ auctorati limitibus, cuius ambitione Ecclesia fidelisque discordius peribant; anno enim MCCXCIV. agente Carolo VI. Francorum Rege, Concilium Panis habitum, quo Petrus de Luna, Benedictus XIII appellatus, natione Aragonius. Papatu ejectus, nullo ramen exitu. Spondanus ad hunc annum. Non multò post, Anno videlicet MCCCI. Benedicto abire Pontificatu recusante, schismati extinguedo Concilium Pisis a Cardinalibus indictum, qui datis ad varias provincias litteris Patres ad Concilium evocarunt: litteris adjunctæ conclusiones quædam, ab universitatibus Parisiensi & Bononiensi conceperæ, quarum haec lumina: Tertii Gregorii & Benedicti ex debito charitatis pastoralisque officiis jure, quod habebant ad Pontificatum, cedere, ne in tanto Ecclesiæ quatore & fidelium clade plus dignitatis sua quam publico bono studere videarentur: idque multo magis, quod voto & juramento se obligassent; recusarent, hoc ipso tanquam schismatis auctores heresiisque suspectos, & malorum scandalorumque a contentionam duces sub concilio & Ecclesiæ iudicium & poenaem cadere, ab eaque defensum posse: teneri vero fideles omnes ab eorum obedientia cultique cessare, ne si obedire alterum pergant, in schisma consentire videantur. Videri possunt haec conclusiones sigillatim apud Theodosium de Niem l. 3. schismatis c. 38. & habentur apud Severinum Binum Tomo 3. Concilior p. 2. in notis ad Concilium Pisan. Patres verò ubi Pisas convenerunt, Gregorio & Benedicto in Concilium citatis, nec comparentibus, sententiam dicunt, admittuntque Pontificatum tanquam heresiinctis & notoriè schismaticis: à Cardinalibus deinde electus est Petrus de Candia, & Alexandri VI. nomen impositum. Nec tamen hac electione direptum certamen, sed potius auctum, novo Duce novoque manipulo in aciem eductis. (a) Secutum est Concilium Constantiense Anno MCCXCIV. quo schismati finis impositus, & Sess. 4. & 5. definitum, Concilium universalis in casu schismatis dubio Pontifici imperare & leges ac penas statuere posse, quod Anno MCCXXXI. in Concilio Lalileenensi post a repetitum Sess. 13. Anno MDX. bello inter Julium II. & Ludovicum XII. accusatio Turonis in Gallia conventus Episcoporum habitus, & Pontifex Julius ad Concilium vocatus, quod Pisis primum, deinde Mediolani coactum

(a) V.S. Antoninum 3, p. summae historiae. T. 22. c. 5. §. 2.

coactum; execrationi omnibus fuit, teste Guicciardino l. 9. in fin. & postea dissolutum, opposito Concilio Lateranensi a Julio inchoato, finitoque per Leonem X. in quo etiam auctoritas Papae supra Concilium definita est; *Sessi⁹. mense ⁊ māj⁹. sed usq; mār⁹. bīcōlō*
 Anno MDXVII. Emerxit Lutherus, variisque erroribus Ecclesiam turbavit, dictaque illi die, & causa Cicerano Cardinali commissā, prīmō ab hoc tanquam iudice suspecto, tum a Papa male conscio ad Papam melius edoctum, deinde a Papa ad Concilium provocavit; postea ubi hoc coactum vidit, de Concilio ad scripturam, & ab hac ad criteria spiritumque & iustitiam privatum, hoc est, ad se ipsum appellavit, librumque edidit, cuius summa: *Nihil opus esse Concilii*: quo libro canones Concilii Nicæni scēnum, stramen, lignum, stipulas vocat, ut omnino apparuerit Concilium ab eō moræ, non veritatis causa fuisse appellatum. Anno MDLII. Apparuerunt in Tridentino Concilio Oratores Duci Saxonie, qui inter alia quarto loco postulārunt, ut Tridentini Patres ante omnia ad normam Constantiensis p. & Basileensis Conciliorum declararent, Pontificem hius, quæ ad fidem moresque pertinent, Concilio subesse. (a) Ludovicus Imperator à sententia Joannis XXII. ad futurum Concilium provocavit, Anno MCCXXIV. verba provocationis sunt: *Ad productum Generale Concilium appellamus, quod instanter, cum instantia repetita, loco tuto nobis & nostris convocari petitus & congregari, &c.* (b) *Sub illa quoque ratione & iustitia*

II. Ex dictis facile constabit, pro diversis animorum affectibus diversas quoque fuisse causas Pontificem Concilio submittendi; qui enim bonum publicum & Religionem spectabant, contenti erant intra necessitatem Concilium præferre, hoc est, in causa schismatis dubique Pontificis; hec in Conciliis Pilano & Constantinopolitano factum. Quibus vero non tam publicum quam proprium privatumque lucrum cordi erat, quique non tam Ecclesiæ periculo quam suo cavebant, simelicter & ex ea publicam schismatis causam Concilium præponebant, noto Politicus arcano, quibus in præsentibus extremisque malis dilatio remedium est, periculum aut avertente morā, aut differente. Ergo quemadmodum

N n 3 & aram

(a) V. Pallavic. in hist. Concilii l. 22. c. 15. n. 12.

(b) V. Azor. ad hunc Annū, & Spondan.

& aram innocens & reustenent, sed hic ptenatum metu, ille Religio-
nis studio ; sic etiam non eadem omnibus causa fuit Concilium an-
te Pontificem habendi, multis videlicet futurum potius judicem & dissi-
cile proditurum elegantibus, quæ in præsentem paratimque ; sicut
sibi suæque causa fiderent, & publicum bonum privato præhaberent,
nunquam Concilium cum Papa, hoc est regnum cum Principe, caput
cum corpore, ovæque cum pastore colliderent, & schismati causam
darent, quod certissime timendum est. Si Concilium Papæ indubitate
certoque opposnas, eodem postea officio cum Concilio pugnaturus,
qui cum Papa ; quod in Protestantibus manifestum fuit appellari
runtii, ut dicebant, ab injustissimo violentissimoque judicio Pontificis
ad liberum, Christianum, legitimum, & in Spiritu Sancto congrega-
tum Concilium ; sed nagerunt Tridentinum Concilium liberum
fuisse, legitimum, & in Spiritu Sancto congregatum, negabunt
que deinceps omnia, quæ illis non sayerint, exemplo videlicet illius
laqueo damnati, qui gratiam à judice petiit arborem eligendi
quæ placeret, sed nulla placuit. Quisquis ergo Concilium optat,
ut Pontificis sententiam evadat, eodem pacto Concilio eluderet, aut
mille modis ne conveniat impedito, aut mille exceptionibus, ne legit-
imum videatur, impugnato, aut denique non recepto. Exempla præter
Tridentinum sunt in Conciliis Lateranensi ultimo & Florentino.
Quis Principum, immo quis Episcoporum patiaretur à suis contentis
ad Comitia aut Synodos appellari ? & si appelletur, non continuo di-
cat, moram & dilationem quæri in alia cause, turbareque Rmpubli-
cam ? Idem, multoque magis de Pontifice Max., dicas, cui Ecclesia
comissa est, non ipse commissus Ecclesiæ ; neque enim à Christo
dictum est Petro ; *Edificabo petram super Petram*, sed Ecclesiam
super Petram, & Cœnacum.

(a) V. Litteraria in his Conciliis l. c. 12. art. 1.
(b) V. Vota. qd pñc. Auctor. qd. Sponsa.